

ВАНЧО И ФИДАНКАТА

1

Вчера Ванчо нашъ прекърши
малката фиданка въ двора
и когато туй извърши
тя му тихо заговори:

— Мене, крушовото чедо,
мене малкото дръвце,
ти защо ме не отгледа,
а прекърши ме съ ржце?

Щѣхъ да растна, да порастна
и, немирнико голѣмъ,
чудни дарове прекрасни
щѣхъ награда да ти дамъ!

Пролѣтъ двора щѣхъ да кича
съ джхавъ бѣлоснѣженъ цвѣтъ,
въ който да си пѣе птиче
и пчелички да бръмчатъ!

Щѣха клонитѣ ми лѣте
все надолу да тежатъ
и децата плодоветѣ
съ кошничкитѣ да бератъ!

2

Ванчо каза: — Азъ така
съмъ прекръшвалъ и леска,
и топола, и върба —
съ туй си правя веселба —
чупя хубавитѣ клончета
и ги яздя, като кончета!

3

Влѣзе Ванчето въ дома си,
ала тукъ столове, маси,
като живи — ето нѣ,
бѣгатъ, бѣгатъ настрана!

Взе си молива да пише,
той го пита и въздиша:

— Отъ какво съмъ, я кажи!

— Е, че... отъ дърво си ти!

— А фиданкитѣ тогава
ти защо опустошавашъ?

Ако нѣма дървесата,
ако нѣмаше гората,
ти тогава тоя день
нѣмаше да имашъ менъ!

4

Иде, тропа маса тукъ:

— Азъ съмъ цѣлата отъ букъ!

Недоволенъ

казва столѣтъ:

— Азъ роденъ съмъ отъ топола!

Вика малка

закачалка:

— Бѣгай, Ванчо, ти отъ менъ
ти почупи моя кленъ!

А софрата

и кревата

викнаха му съ тѣженъ гласъ:

— Ха, живѣй си ти безъ насъ!

И обади се чекръка,

Ванчо нашъ се цѣлъ обърка!